

JENNIE LUCAS

7

GALINGIEJI VULFAI

JAUTRIOJI ANABELA

Septintasis serijos *Galingieji Vulfai* romanas

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Jennie Lucas

**GALINGIEJI VULFAI:
JAUTRIOJI ANABELA**

Septintasis serijos
"Galingieji Vulfai"
romanas

Versta iš Jennie Lucas, The Girl That Love Forgot
2011

© Jennie Lucas, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Istockphoto.com, viršelio nuotrauka

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-609-2

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Dėl Stefano Kortezo ją perspėjo visi.

Išlipusi iš savo senovinio *Chevrolet* pikapo, Anabela su siaubu apžvelgė baltą išdrykusią hasjendą. Pastarusius mėnesius, kol ruošėsi čia atvykti, visi tik ir kartojo, kad Stefanu Kortezu pasitikėti nevalia.

Būkite atsargi, panele Vulf. Nepajėgsite jam atsispirti. Dar negimė tokia stipri moteris.

Saugokite savo širdį, panele. Jo sudaužytų širdžių yra tiek pat, kiek žvaigždžių Visatoje.

Neturiu ko nerimauti, – įtikinėjo save Anabela. Net jei Stefanas – garsiausias pasaulyje mergišius, iki jos širdies jis neprasibraus. Kažkokie kvaili gąsdinimai neišmuš jos iš vėžių!

Tačiau Anabelos kūnas tebevirpėjo, ji žinojo, kad taip jaučiasi toli gražu ne dėl kavos, kurią dideliais kiekiais gėrė visą ilgą ir dulkėtą kelią iš Portugalijos į šiaurės Ispaniją.

Triukšmingai užtrenkusi pikapo dureles, ji pramankštino sustingusias rankas ir kojas, mėgindama nusikratyti nervingos baimės. Nepavyko. Pastaruoju metu kad ir kur nuvykdavo rinkti medžiagos fotožurnalistinei žurnalo *Rai-*

telis serijai apie dešimt garsiausių Europos arklių rančų, tik ir girdėjo įspėjimus dėl Stefano Kortezo žavesio.

Jo ranča *Santo Castillo* buvo galutinė Anabelos stotelė. Čia veisiami ir parduodami puikiausi ir brangiausi pasaulyje arkliai – ir tik tiems klientams, kurie pačiam rančos savininkui atrodydavo verti įsigyti jo prekę. Turtingi pirkėjai versdavosi per galvą, kad sulauktų palankaus Stefano Kortezo įvertinimo. Tačiau net tai buvo niekis palyginti su tuo, kam ryždavosi jo dėmesio siekiančios moterys.

Garsiausias pasaulio žirgynas priklauso garsiausiai pasaulyje jojikai, – juokavo žmonės.

Anabela pasukiojo sustingusius pečius. Jeigu Stefanus Kortezas yra bent per pusę toks, kaip apie jį kalbama, tikrai mėgins įsivilioti ją į lovą. Deja, tą darydavo beveik visi vyrai. Ir šitai buvo vienas populiariausių jos kolegų ir padėjėjų juokelių.

Tačiau sklido kalbos, kad Stefano Kortezo talentas suvilioti moterį gerokai pranoksta eilinio vyro sugebėjimus. Jo dar nebuvo atstūmusi jokia moteris. *Jokia*. O jeigu tie gandai ne iš piršto laužti? Kas nutiks, jeigu ji, kaip ir visos kitos, atsidurs jo lovoje?

Jokiu būdu, – užtikrino pati save Anabela ir prikando lūpą. Jos gyslomis tekėjo šaltas, aistros nesugadintas kraujas. Su priešingos lyties atstovais ji elgdavosi abejingai, išdidžiai ir netgi šiurkščiai – argi ne taip apie ją atsiliepdavo atstumti vyrai? Anabelai buvo trisdešimt treji, tačiau labiau užkietėjusios senmergės nė su žiburiu nebūtum radęs; jos neveikė mergišių kerai. Po visko, ką teko iškęsti, vyrų draugija jai buvo atgrasi.

Su Stefanu Kortezu ji tiesiog turės būti atsargesnė: jeigu jis ir pamėgins prie jos prisigretinti, ji tik nusijuoks jam į veidą.

Juk taip?..

Giliai įkvėpusi, ji apsidairė aplink. Kur jis? Kurgi tas mergišius, kuris stengsis su ja permiegoti, vos išvydęs?

Anabela per nuauksintus laukus žydro, begalinio dangaus fone matė šuoliuojančius puslaukinius arklius. Girdėjo netoliese čiurlenantį upelį, iš miškais apaugusių kalvų atsklindančią paukščio giesmę. Birželis šiaurės Ispanijoje gniaužė kvapą. Buvo taip gražu, kad Anabela persisvėrė per atvirą pikapo langą ir pasiėmė rankinę su fotoaparatu.

Kaip tik tada už nugaros išgirdo žemą vyrišką

balsą.

- Tai pagaliau atvykote.

Anabela sustingo. Persimetusi per petį fotoaparato dėklo dirželį, ji giliai įkvėpė ir atsisuko.

Ir kone žioptelėjo.

Priešais ją, apšviestas Ispanijos saulės, stovėjo pats Stefanus Kortezas; jo rudos akys švytėjo tarsi kaitri laužo liepsna. Nors ūgio Anabelai netrūko, kad pažvelgtų į nuostabų jo veidą, privalėjo kilstelėti galvą.

Tikrovėje jis buvo netgi gražesnis nei nuotraukose. Anabela žinojo, kad jam trisdešimt penkeri. Jo plaukai buvo juodi, odiniu dirželiu surišti į uodegėlę prie sprando, o lieknas ir dailiai raumeningas kūnas atrodė tvirtas. Nudėvėti džinsai gražiai gludo prie siaurų klubų. Juodų marškinių rankovės buvo atraitotos, iš po jų matyti juodais plaukeliais apaugusi įdegusi oda, kuri bylojo, kad sunkus fizinis darbas jam nesvetimas.

Stefanus nejudėdamas stovėjo ir atidžiai žvelgė į Anabelą.

Nuo tokio žvilgsnio jos plaučiuose, regis, nebeliko oro. Ji pasijuto pažeidžiama ir nesaugi, tarsi pasmerkta liūto žvilgsnio glostoma gaze-

lė. O Stefano Kortezo, jauno ir stipraus grobuonies, kuris visiškai pasitikėjo savo galia moteriai, žvilgsnis neabejotinai išdavė alkį.

- Sveika atvykusi į mano namus, panele Vulf, - su švelniu akcentu pasisveikino Stefanas. Geidulingose jo lūpose sušvito šypsena. - Laukiau jūsų.

Jų žvilgsniai susipynė. Anabelą perliejo karštis - toks galingas ir netikėtas, kad ji kone sušverdėjo. Kad išlaikytų abejingumo kaukę, ji privalėjo pasitelkti visas valios pastangas, tačiau rankos vis tiek nevalingai susigniažė apie fotoaparato dirželį.

- Tikrai... tikrai laukėte? - virpančiu balsu paklausė ji.

- Jūsų reputacija kalba už jus. - Jo akys vėl ėmė glostyti Anabelos kūną, o lūpose sušvito šypsena. - Garsioji Anabela Vulf. Gražioji po pasaulį su paskyrimais keliaujanti fotografė.

Stengdamasi paslėpti raudonį ir nuraminti krūtinėje besidaužančią širdį, Anabela kilstelėjo smakrą.

- O jūs esate Stefanas Kortezas, puikiausias *Santo Castillo* jojikas.

Anabela jį įžeidė sąmoningai, tačiau Stefanui jos žodžiai sukėlė juoką. Nuo to žemo, vyriško

juoko ji vėl pajuto papilvėje suplazdančius drugelius.

Jam žengus artyn, Anabela apsilaižė netikėtai sukepusias lūpas.

- Esate žavinga, tokią jus ir įsivaizdavau. *Mucho gusto*, - žiūrėdamas jai į akis sušnabždėjo Stefanas. - *Encantado*.

Nors prie Anabelos jis nė neprisilietė, vien žodžiai prilygo glamonei, šiltų lūpų prisilietimui prie odos. Savo vyriška galia Stefanas ją tarsi įvyniojo į vatą. Anabela jautė nuo jo įdegiusios odos ir raumeningo kūno sklindančią jėgą bei energiją.

Nurijusi gerklėje įstrigusį gumulą, ji abiem rankom tvirčiau sugniaužė fotoaparato dėklą.

- Man taip pat malonu su jumis susipažinti.

Geidulingos Stefano lūpos išsirietė, tarsi bylodamos jį žinant, kodėl ji neištiesė rankos pasisveikinti.

- Nekantrauju pradėti mūsų septynių dienų pažinties kelionę, *señorita*, - pasakė jis. - Naujaučiu, kad savaitė tikrai bus kupina malonumų.

Tamsios jo akys blykstelėjo neišsakytų džiaugsmų pažadu, ir Anabelos kvėpavimas patankėjo. Stefanas stovėjo taip arti, kad mer-

gina jautė nuo jo sklindančią kaitrą. Ir pasijuto pažeidžiama. *Moteriška*. Užvaldyta keisto ir primygtinio noro leisti sau plaukti pasroviui, išstirpti jo šilumoje, jo ugnyje.

Dieve švenčiausias, kas ją apsėdo? Reikia susiimti! Net legendinis ispanų mergišius negali šitaip greitai apsukti moteriai galvos!

Anabela tvirčiau sukando dantis. Ji jiems abiem įrodys nesanti kvaiša. Nes, kad ir koks gražus būtų mergišiaus veidas, jo siela visada savanaudiška ir šalta. Šitai Anabela suprato jau seniai.

Piktai į jį žiūrėdama ji žengė žingsnį atgal.

- Kaip malonu girdėti, - kandžiai sumurmėjo ji. - Tačiau drįsčiau abejoti, kad su manimi praleisite ištisą savaitę, nes, pasak įvairių šaltinių, jūsų susidomėjimas moterimi retai kada trunka ilgiau nei vieną naktį.

Anabela tikėjosi, kad jos šiurkštumas supykdydys Stefaną, tačiau jis, atvirkščiai, atrodė pralinksmėjęs.

- Jūsų atveju, panele Vulf, - švelniai tarė jis, - galėčiau pasistengti padaryti išimtį.

Anabelos gerklėje sutvinkčiojo pulsas. Stengdamasi sulėtinti greitą, paviršutinišką kvėpavimą, ji nuriijo seiles.

Nepasitikėk jo žavesiu, – griežtai paliepė sau Anabela.

– Man geriausiai sekasi dirbti vienai, – kilstelėdama smakrą tarė ji. – Ačiū, bet jūsų draugijos man nereikės. Ir nesinorės.

Stefanas sumirksėjo.

Prisiminusi, kaip sunkiai *Raitelis* gavo leidimą šiam išskirtiniam fotoreportažui *Santo Castillo*, Anabela sumirksėjo ir pamėgino sušvelninti situaciją.

– Atleiskite, jeigu nuskambėjo nemandagiai. Paprasčiausiai nemėgstu, kai kas nors sukiojasi aplinkui, kai dirbu. – Ji pasistengė nusišypsoti. – Be to, esu tikra, kad turite dar daug ką nuveikti iki savaitgalį vykšančių labdaros iškilmių.

Stefanas netikėtai ištiesė į Anabelą ranką. Iš išgąščio išsiplėtusiomis akimis ir įsitempusi ji atšoko atgal.

Stefanas susiraukė.

– Leiskite padėti jums nusinešti krepšį, panele Vulf.

Ak, tai štai dėl ko jis ištiesė ranką. Jos skruostai švelniai nukaito.

– Nebūtina.

– Esate mano viešnia.

- Ačiū, tačiau savo įranga galiu pasirūpinti pati.

- *Por supuesto.* Vienam žmogui atrodo gero kai per sunku.

- Dažniausiai su manimi vyksta padėjėja... - pradėjo aiškintis Anabela, bet nutilo mintimis nuklydusi į Kornvalį, kur jos pagalbininkė Merė su vyru dabar augina mažą kūdikėlį. Ji giliai įkvėpė. - Tačiau susitvarkysiu ir viena. Nesirūpinkite. Nuotraukose ranča atrodo nuostabi. Projektas bus įgyvendintas kuo sklandžiausiai. Man geriausia dirbti vienai, - pakartojo ji.

- Jau minėjote. - Stefanus nukreipė į ją tokį žvilgsnį, nuo kurio Anabelai tarp krūtų nuvinguriavo prakaito srovelė.

- Kodėl į mane taip žiūrite?

- Kaip?

- Tarsi... - Ji nutilo ieškodama žodžių, kurie nuskambėtų juokingai. *Tarsi norėtumėte nuplėšti nuo manęs drabužius. Tarsi norėtumėte mane išsukti kaip citriną. Tarsi norėtumėte persimesti mane per petį ir, pasiguldęs į lovą, išragauti kiekvieną mano kūno lopinėlį.*

- Tarsi niekada nebūtumėte manęs moters, - sutrikusi užbaigė ji.

Stefanus nusijuokė.

- Kaip jau esate informuota, moterų esu matęs daug. Visgi... - Jis kiek patylėjo. - Negaliu liautis į jus žiūrėjęs.

- Kodėl?

- Nes esate gražesnė, nei galėjau įsivaizduoti.

Anabela nurijo seiles.

- Tik... tikrai?

Jis linktelėjo galva.

- Nuotraukos, kurias esu matęs, tikrai neatspindi jūsų grožio.

Anabelai per nugarą nuvilnijo virpulyš.

Nuotraukos, kurias esu matęs.

Kurias gi jis matė? Paskutines - iš jos brolio vestuvių Londone? Ar žiemos kadrus, kuriuose ji užfiksuota saulės nugairintu veidu keliaujanti per Sacharą ir Mongolijos lygumas?

O gal... nuotraukas, darytas prieš dvidešimt metų, kai girtas tėvas jos vos neužmušė?

Gal Stefanus bus matęs jos fotografijas prieš ir po, kurios kadaise puošė visus Anglijos laikraščius: vieną, kurioje ji - besišypsanti šviesiaplaukė, rausvaskruostė keturiolikmetė; ir antrą, kurioje ji užfiksuota jau bjauriai ištinusiu veidu, siaurais plyšeliais vietoje akių, nuo žiaurių botago kirčių besilupančia raudona

oda?

Anabela skvarbiai tyrinėjo Stefano veidą. Tačiau jis žvelgė į ją kuo nuoširdžiausiai šypsodamasis.

Galiausiai ji taip garsiai iškvėpė, kad net suvirpėjo šnervės. Gerai. Apie jos praeitį jis nieko nežino. Kad ir kaip skambiai ir plačiai nuaidėjo Vulfų skandalas, pasaulis nestovėjo vietoje. Žmonės pamiršo.

Bet Anabela – ne. Ji nepamirš niekada. Likę randai visada primins skaudžiausią gyvenimo įvykį. Jie įsirėžė kūne. Veide. Visam gyvenimui likusios tėvo smurto žymės slėpėsi po kruopščiu makiažu ir ilgais šviesiais kirpčiais.

Stefanas pakreipė galvą ir nusišypsojo.

– Komplimentai jums nerūpi.

– Kodėl taip manote? – pamėgino išsisukti Anabela.

– Atrodote netgi... supykusi.

– Ne, tikrai ne. – Šis vyras pernelyg pastabus. Anabela nusibraukė įsivaizduojamas dulkeles nuo savo šviesiai pilko kostiumėlio ir pakėlė akis. – Tačiau privalote žinoti, kad jūsų reputacija – man ne paslaptis. Neketinu tapti dar vienu jūsų trofėjumi. Sakydamas komplimentus tik veltui švaistote laiką....